

Ali materina ljubezen — kdo ji stavi meje? Kdo ji stavi ovire? Pojdi in prejezi mogočno, globoko, deročo, široko reko. Pojdi in ustavi plaz, ki se je sprožil na vrhu gore, in ki hiti vedno niže in niže... To je ljubezen materina. Starost, mraz in žalost, kdo bi se mogel ustavljati tem trem?

Teden dni pozneje sem dobil mater mrtvo na grobu njenega sina. Revica se je zvečer zakasnila, zaspala na grobu — in se prebudila v večnosti.

Pokopal sem jo v to-le jamo, ki jo kopljem sedaj. Le nekoliko bliže sem bil izkopal, da je bila mati bolj blizu pri svojem ljubljenelem otroku.

In tedaj, oče Klančar, ko sem kopal grob nesrečni materi, sem jokal prvič in zadnjič kot grobar..., ali jokal sem, ko sem videl, kako velika je ljubezen matere do svojega sina...

Ta žalostna dogodka me je navdajala z nekim strahom. In otožnost se me je lotila, ko sem uzrl oba groba, ki sta edina na celem pokopališču bliže drug drugemu, kakor druga dva.

Včeraj tedaj smo zakopali starega Melnika. Star je bil že — pa prehladil se je bil v košnji. Preveč je kosil. Zakopali smo ga v Jankotov grob. Včeraj je izdihnila njegova edinica, Anica.

Seno so vozili domov. Hlapec je šel pri volih — in Anica je šla pri vozu. Ob potu je bil jarek in gorka voda je stala v njem.

In nesreča pride vedno nepričakovano. Na ravnem je bilo — nič ni visel voz. Le majhen kamenček je bil na poti. Voz je poskočil, kolo se je strlo in voz se je zvrnil v jarek in zasul Anico v močvirju v blatu. Hlapec sam ni mogel storiti ničesar — ni mogel premakniti voza, ni ga mogel vzdigniti. Hitel je v vas po ljudi. Prišli so in potegnili Anico mrtvo — izpod voza. Zaman so jo skušali oživiti. Jaz ji kopljem grob. Počivala bo tamkaj, kjer Jankotova mati. Počivala bo blizu svojega očeta in zopet bodeta dve gomili bliže druga drugi kakor navadno.“

Tako je pravil grobar Rokaj. Stopil je v jamo in kopal naprej grob Melnikovi Anici.

Selko.

Prava zima...

Ne toži mi, — o, ne toži,
Po cvetju strtem ne žaluj...
Ko slavec v logu več ne kroži —
Ti v sladkih spevih se raduj!

Ko več narava nima cvetov...
Ko čuti ni glasu nikjer,
Srcé — ti polno si obetov,
Srcé, ti pevaj v enomer.

A kadar se naséli zima,
Ko v tebe pade mraz strašan,
Da pesmi duša záte nima —
Tedaj pa toži dan na dan!

Milka Posavska.

